

Sygn. akt IV KK 422/15

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.)
po rozpoznaniu w dniu 14 stycznia 2016 r.
sprawy **K. B.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i inne
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 lipca 2015 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 22 września 2014 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 22 września 2014 r., m. in. K. B. został skazany za szereg czynów popełnionych w ramach ciągu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz szeregu czynów popełnionych w ramach ciągu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., na łączną karę 3 lat pozbawienia wolności.

Od tego orzeczenia została wywiedziona apelacja przez obrońcę oskarżonego K. B. Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 28 lipca 2015r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wywiodła obrońca skazanego podnosząc zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., poprzez poczynienie ustaleń faktycznych, które w rzeczywistości stanowią zbyt dowolną ocenę dowodów prowadzącą do zupełnie nieuzasadnionego przypisania K. B. sprawstwa przypisanych mu czynów zwłaszcza, że zgromadzony materiał dowodowy w żaden sposób nie pozwala na wysnucie tak daleko idącego wniosku, tym bardziej, iż Sąd odstąpił od możliwości wzbogacenia materiału dowodowego o zeznania ujawnionego świadka Ł. K., a nadto naruszenia art. 452 § 1 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji, która weszła w życie 1 lipca 2015 r. na skutek nie przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka Ł. K., o którym zeznawał R. S. podając, że jedną z osób mających dostęp do jego pieczętki firmowej a także mogąca mieć kontakt „układ” z K. B. był Ł. K.

Obrońca wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy właściwemu Sądowi do rozpoznania.

Prokurator w sporządzonej odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlegała oddaleniu w oparciu o przepis z art. 535 § 3 k.p.k..

Dostrzec należy, iż zgłoszony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. dotyczy w istocie reguł rządzących postępowaniem pierwszoinstancyjnym, których naruszenia w żadnym razie dopuścić się nie mógł Sąd odwoławczy. Wszakże Sąd Okręgowy utrzymał w mocy orzeczenie Sądu Rejonowego dzielając w pełnym zakresie przyjęte ustalenia faktyczne. Sąd II instancji nie przeprowadzał własnego postępowania dowodowego i nie czynił własnych ustaleń.

Praktyka zgłaszania w takiej konfiguracji zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. nie tylko w sposób niedopuszczalny pomija wynikające z art. 523 § 1 k.p.k. podstawy wniesienia tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, były już wielokrotnie negowane i omawiane w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Odnosząc się do tak sformułowanych zarzutów wskazać jedynie wypada, że Sąd Okręgowy w toku kontroli instancyjnej orzeczenia Sądu I instancji dowiódł, iż orzeczenie tego Sądu jest wolne od wad faktycznych i prawnych. Postępowanie w sprawie zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy, w jego toku rozważono wszystkie okoliczności ujawnione w toku rozprawy, poczyniono właściwe ustalenia faktyczne, z których wyciągnięto słuszne wnioski, w sposób logiczny i rzeczowy uargumentowane. Przedstawiony przez Sąd Rejonowy sposób dochodzenia do prawdy materialnej był prawidłowy i z tego powodu podlegał ochronie art. 7 k.p.k.

Z uzasadnienia Sądu odwoławczego bezspornie wynika, że przedmiotem kontroli objęto płaszczyznę ustaleń faktycznych, przez co w konsekwencji i właściwość przeprowadzonej oceny poszczególnych dowodów. W toku czynności kontrolnych nie dopatrzono się nieprawidłowości z tym

związanych i podzielono, że wyciągnięte wnioski o sprawstwie K. B.pa nie budzą najmniejszych zastrzeżeń i wątpliwości.

W toku czynienia ustaleń o faktycznym przebiegu przedmiotowego zdarzenia nie dostrzeżono potrzeby wzbogacenia materiału dowodowego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania Ł. K. Takiej potrzeby nie zgłosił również broniący skazanego obrońca z urzędu. Jak słusznie zauważono w odpowiedzi na kasację, ani w postępowaniu przygotowawczym ani też w sądowym nie wnioskowano o przeprowadzenie tego dowodu. Skarżąca w istocie także nie sformułowała w apelacji takiego wniosku powołując się jedynie na brak w tej materii odpowiedniej inicjatywy dowodowej.

Sąd II instancji odniósł się do zgłoszonego w omawianym przedmiocie zarzutu apelacyjnego, nie dzieląc twierdzeń apelującej. Zdaniem tego Sądu podnoszona przez Ł. S. okoliczność o rzekomych „układach” Ł. K. z K. B. opierała się wyłącznie na przypuszczeniach. Zresztą jak wskazuje w kasacji skarżąca przesłuchanie tego świadka miałoby służyć jedynie sprawdzeniu czy świadek ma jakąkolwiek wiedzę na ten temat.

Wobec powyższego nie doszło w sprawie także do naruszenia art. 452 § 1 i 2 k.p.k. w brzmieniu do 1 lipca 2015 r.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy nie dopatrył się naruszenia przepisów zarzuconych w skardze skutkiem, czego należało **oddalić kasację** obrońcy skazanego, **uznając ją za oczywiście bezzasadną**.

